

mees, kus sa lähhed? Efs sa nā, et já jubba tāis ragguſid!"

Temma joobnud piitsaga hobboſe pihta, farjus wasto: „Mis teil minnoga asja? — Kui ma lähhēn, siis ma lähhēn fa!"

Sai omma raudwanfriga feſt jõgge. — ſiks raggin! Nees ja forem ja hobbone waufid pohja!

Rahwas kõittega ja laudega jookſid appi: otsiſid ja katsuſid. — Pari tunni pärast tömbaſid surnokehha wålja.

Keel suuſt wåljas, ni muſt, kui ſüſſi, keik árranárritud keskelt haminastega — (wiimſe surmawallo käes!) — ja peálegi olli keel ni ſureks ja jámmedaſks üllespaistetand, et ühhigi nouga ei ſanud eggia ſanud ſedda ennam ſurno mehhē ſu ſiſſe taggaſi aetud, muud kui piddi nenda jáma! —

Nenda pandi tedda fa ſurnoſiſto, muſt keel suuſt wåljas! —

— Kas ſai nūud temma endine hirmus wandumisse ſanna tōeks? —

7.

ſiks Sakſama Krahw iſtus kord ommas rohhooias ja mōtles feige ſelle armo peále, mis ſuur Jummal temmale emma iħħuſt olli náidanud.

ſiks temma üllemäſt nouandjateſt aſtus taſſafeſte temma jure ja útles: „Aus Krahwi herra, árge pange paħħaks: minna ollen üħħe targa taewatāħħe reħkendaja ramato fätte ſanud, kus temma teie ſurmapáwa on taewatāħħede järrele wålja reħkendanud. Wadage, ſeie on temma omma käega firjotanud, a a sta, fu ja pāawa ning tunni fa weel, miſſal teie omma ello peate játma! — Mis peab nūud ſama ſelle mehhē ning temma ramatoga?" —